

РЕШЕНИЕ

№ 15077

гр. София, 02.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 02.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5143** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 284 - 285 от Закона за изпълнение на наказания и задържане под стража (ЗИНЗС), във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на В. Г., роден на 13. 11. 1986 г., гражданин на Б. и Х. с настоящ адрес в Затвора [населено място] 5 група, с която е предявен иск срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" (ГДИН) с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 170 000 лв. причинени от поставянето му в неблагоприятни условия по време на изпълнение на мярка за неотклонение „задържане под стража“ в следствения арест в [населено място] в периода от 25.05.2020 г. до 01.11.2021 г., ведно със законната лихва от 01. 11. 2021 г. до окончателното плащане.

Вредите, за които се претендира обезщетението се изразяват в страх, страдание, чувство за малоценност, дискомфорт, главоболие, липса на сън и апетит и са причинени от жестоко, нечовешко и унижително отношение.

В исковата молба се твърдят незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ответника. Ищецът твърди, че в следствения арест в [населено място] е бил настанен първоначално за срок от шест месеца в спално помещение № 1 а впоследствие преместен в спално помещение № 3. В спалните помещения, в които е бил настанен е нямало 4 кв.м. свободна жилищна площ, помещенията не са имали прозорци, които да пропускат естествена светлина и въздух за проветряване. Бил принуден да чете печатни произведения на слабо изкуствено осветление, в резултат на което получавал главоболие и болки в очите. Изкуственото осветление в килиите работело денонощно, което създавало пречки за нормален сън. В килиите нямало

отопление и ищецът бил принуден да стои облечен с яке и шапка през студените месеци и да спи облечен с дрехи. Предоставените му одеяла били протрири, стари, скъсани и много мръсни, не били сменяни или прани през целия му престой в следствения арест. Не са му предоставени спални принадлежности като чаршафи, калъфки и възглавници. В килиите нямало климатична инсталация и вентилационна система. В спалните помещения имало влага, мазилката била паднала, непрекъснато миришело на мухъл. Липсвал санитарен възел и постоянно течаща вода. За физиологичен тоалет използвал пластмасова кофа в пряка видимост на другите лица, настанени в килията. Това положение го карало да изпитва срам от нечовешкото и унижително отношение. В килията нямало шкафчета за личните дрехи на задържаните и ищецът бил принуден да ги държи в чанта на земята под леглото. Нямало маси и столове, през цялото време бил седнал на леглото и се хранил върху леглото, поради липсата на обособена столова за хранене. Нямало възможност за изпиране на личните дрехи и бельо и за тяхното простиране. Липсвало място за престой на открито, достъп до телефонен апарат. Нямало спортни уреди, съоръжения и никаква възможност за физически упражнения и двигателна активност.

За претърпените вреди се претендира обезщетение. Направено е искане за заплащане на разноски за съдебното производство. В хода на съдебното производство искът и доводите в исковата молба се поддържат от адв. И.. Представени са писмени бележки. Направено е възражение срещу претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – ГД“ИН“, чрез юрисконсулт Н., в писмен отговор на исковата молба и в хода по същество на делото прави искане за оставяне без уважение на исковата претенция като неоснователна и недоказана по съображения, че не са доказани незаконосъобразни действия или бездействия на ответника, които да ангажират отговорността му по чл. 284 от ЗИНЗС. Ограниченията и неудобствата, които В. Г. твърди, че е претърпял са пряко следствие от ограниченията, свързани със задържането, със самото място и с режима и правилата на вътрешния ред, а не са в следствие на незачитане на закона от страна на администрацията. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Прокурор П. от СГП дава заключение, че исковата претенция е неоснователна и недоказана.

Въз основа на доказателствата по делото съдът приема за установено от фактическа страна:

В. Г. е задържан на 20. 05. 2020 г. в арест Х. и на 01. 11. 2021 г. е приведен в Затвора [населено място]. За времето си на престоя в ареста ищецът е бил настанен в спални помещения №1, № 7 и №3. Спално помещение №1 е с големина 8.06 кв. м., спално помещение № 3 е с големина 12 кв. м., а спално помещение № 7 е с големина 8.64 кв.м. И трите спални помещения имат отваряем прозорец на вратата на килията към южния коридор, осигурен е приток на свеж въздух и на слънчева светлина. Отоплението в килиите е посредством радиатор на централно отопление, монтиран в стената на южния коридор. Над вратата на килиите са монтирани две луминисцентни тела за дневно осветление и лампа с жълта светлина за нощно осветление. В килиите има въздуховоди от вентилационна система, осигуряваща постоянна циркулация на въздуха.

Помещенията в ареста в Х. не разполагат със санитарен възел и вода. Санитарният възел е с обща площ 17.5 кв.м. и се състои от баня, умивалник и две тоалетни. Достъпът на задържаните лица до общия санитарен възел се осъществява по утвърден график или при заявено желание по всяко време на денонощието. На задържаните лица се осигурява възможност за къпане и пране най-малко два пъти седмично.

Престоят на открито в арест Х. е в рамките на един час на ден в оборудвано за целта помещение с размери 14.5 кв.м. с два прозореца, осигуряващи свеж въздух и дневна светлина.

На помещенията се извършва дезинфекция, дезинсекция и дератизация, за което са представени доказателства. Хигиената се поддържа от задържаните лица ежедневно под контрола на командира на отделението, дежурния по арест и медицинския специалист. Представени са протоколи, които доказват извършена ДДД обработка.

Тоалетни принадлежности /сапун и прах за пране/ се раздават безвъзмездно на задържаните лица, ако същите на разполагат с такива.

Възглавница и одеяла се раздават на задържаните лица, които имат право да ползват личен постелъчен инвентар.

Шкафчета са поставени в коридорите, до вратите на спалните помещения.

Изхранването се осъществява с доставка на готова храна три пъти на ден.

Задържаните лица имат право на телефонни разговори за своя сметка в периода от 08.30 часа до 18.00 часа, като за целта се осигуряват карти от ДП „ФЗД“. Телефонните разговори в ареста се провеждат по време на престоя на открито на база на подадено заявление с посочени лица и телефонни номера, с които задържаното лице желае да провежда телефонни разговори. Същите са отразяват в дневник. За времето на престоя си в ареста в [населено място] Г. е закупил 178 бр. телефонни карти на стойност 2225 лв.

По делото е разпитан свидетеля Д. Д., чийто показания съдът кредитира в частта, в която съответстват на писмените доказателства по делото като отчита обстоятелството, че свидетелят има дело срещу ГД“ИН“ за обезщетение за претърпени вреди от престоя в ареста в [населено място] за същия период. Свидателят дава показания, че в помещенията в ареста в [населено място] няма вентилация, през лятото е много топло, а през зимата е много студено, защото няма парно. Арестът се отоплява от парно в коридора, но в стаята няма парно. В помещенията няма прозорец и няма естествена светлина. Има изкуствена светлина 24 часа в денонощието. Вентилационната система не работи. Помещенията са мръсни, няма столова, задържаните се хранят в килиите. Няма тоалетни в стаите, в 9 часа заключват вратата и не може да се ползва тоалетна до 6 часа сутринта. Получили олекотена завивка и възглавница, но те били използвани и мръсни, а матраците стари и строшени. Спалното бельо е лично, пере се от задържаните, но няма къде да се простира. Няма престой на открито, престоят е в стая. Телефонът е в коридора на карето.

Свидателят дава показания, че условията в ареста са се отразили негативно на ищеца. В. имал проблеми със зрението и страдал от главоболие. В килиите имало дървеници, влага и мухъл, нямало шкафчета. Хигиената се поддържала от задържаните лица, но не им били предоставяни парцал, кофа и препарати.

От РС „ИН“ Х. е представена справка относно ремонт и боядисване на ареста през 2023 г., въз основа на която може да се направи заключение, че състоянието на помещенията в ареста е различно от това, което е било към исковия период и назначаването на СТЕ няма как да даде отговор за състоянието на помещенията в периода от 25.05.2020 г. до 01.11.2021 г.

Разпитан е и свидетеля А. В. А., чийто показания съдът кредитира в частта, в която съответстват на писмените доказателства по делото като отчита обстоятелството, че свидетелят е служител на ответника. Свидателят дава показания, че при настаняване в ареста на задържаните лица се предоставят спални принадлежности. Водата е годна за пиене, в ареста няма лафка. Има изградена вентилационна система, която се включва от надзирателите периодично. На вратата на спалното помещение има отваряем прозорец. Няма естествена светлина, осветлението е с луминисцентна лампа. На задържаните се предоставят хигиенни материали. В спалните помещения няма баня и тоалетна, същите се ползват по график или при поискване. Престоят на открито е в помещение, което има 2 отваряеми прозореца.

От правна страна: Искът е допустим, а разгледан по същество е частично основателен.

Разпоредбите на чл.284-286 от ЗИНЗС, вр. чл.3 от с.з., уреждат защита на осъдените и задържаните под стража лица срещу поставянето им в неблагоприятни условия, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Тази правна уредба пряко кореспондира с абсолютната забрана по чл.3 от ЕКПЧ, която забранява изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на задържаното лице.

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл.284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: 1. акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от закона; 2. настъпила, в резултат на нарушението имуществена/неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС оборима презумпция и 3. пряка и непосредствена причинна връзка между вредите и нарушението.

За да попадне задържането под чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В този случай властите трябва да гарантират, че едно лице е задържано при условия, съвместими с уважението към човешкото достойнство, че начинът и методът на изпълнение на наказанието лишаване от свобода или друг вид мярка за задържане не подлага човека на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на наказанието, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, здравето и благосъстоянието на този човек са гарантирани в достатъчна степен.

При оценка на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия. Дори когато всеки отделен аспект от тези условия е в съответствие с националното законодателство, техният кумулативен ефект може да бъде такъв, че да доведе до нечовешко или унижително отношение по смисъла на чл. 3 от Конвенцията.

С оглед на изложеното и предвид заявената с исковата молба претенция, съдът следва да установи: дали ищецът е бил поставен като задържано лице в неблагоприятни условия в следствения арест (чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС), достигащи прага на нечовешко или унижително отношение (чл.3, ал.1 от ЗИНЗС) и изразяващи се в действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото му достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност, малоценност, на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на задържането (чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС), съответно: претърпял ли е неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от тези условия; дали ответникът е съумял (арг. чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС) да опровергае твърдението за претърпени неимуществени вреди, като установи и докаже, че не е бездействал, осигурявайки през исковия период „благоприятни условия за изпълнение на мярката „задържане под стража“. Оборимостта на презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС не освобождава ищеца от отговорността да проведе от своя страна пълно и главно доказване (чл. 154, ал. 1 ГПК) на твърдението за понесени неимуществени вреди, които са пряк резултат от поставянето му в неблагоприятни условия в

нарушение на чл.3, ал.1 и ал.2 от ЗИНЗС.

Относно условията на настаняване в следствения арест в [населено място] на ищеца при изпълнение на мярката „задържане по стража“, съдът съобразява информацията, предоставена от ответника по реда на чл.284, ал.3 от ЗИНЗС в справка от 07. 06. 2024 г., изготвена от началника на РС“ИН“ Х., както и свидетелските показания на двамата разпитани по делото свидетели.

По претенцията за необорудвани спални помещения със свободна жилищна площ по-малка от 4 кв.м.: От представената по делото справка изх.№981/07.06.2024 г., изготвена от началник на РС „ИН“ Х. /л.32 - 34/ е видно, че ищецът е бил настанен в ареста в [населено място] в спални помещения №1, 7 и 3. Спално помещение №1 е с големина 8.06 кв. м., спално помещение № 3 е с големина 12 кв. м., а спално помещение № 7 е с големина 8.64 кв.м. В помещение № 1 и № 7 е бил настанен с Д. Д., с него е бил настанен заедно и в помещение № 3 през повечето време. По трима са били настанени в помещение №3 и № 7 за кратки периоди от време. При данните за площта на помещенията, съдът счита, че е нарушена частично забраната за настаняване при минимална свободна площ от 4 кв. м. за задържано лице за периода в който са били настанени 4 лица в спално помещение № 3 /от 20. 06. 2021 г. до 23. 07. 2021 г./. Спалните помещения са били оборудвани с легла и масички, но шкафчетата, в които са съхранявани лични вещи са били в коридора.

За липсата на прозорци в спалните помещения, които да осигуряват достъп до естествена светлина и приток на свеж въздух: Съдът приема за доказано, че спалните помещения нямат отваряеми прозорци и в тях няма достъп на естествена светлина и приток на свеж въздух. Килиите имат отвори над вратите към коридора като на отворите са монтирани решетки. Спалните помещения са на изкуствено осветление, но през нощта са оставали включени единствено дежурните лампи с жълто осветление и ниско напрежение, които служителите на ответника е следвало да оставят, за да наблюдават за реда в спалните помещения на задържаните лица.

Не може да се приеме, че е изпълнено задължението за осигуряване на достъп до естествена светлина и свеж въздух при липсата на отваряеми прозорци на помещенията. С оглед на горните констатации, съдът приема исковата претенция по този пункт за основателна и доказана.

Основателно е и оплакването за липса на отопление в спалните помещения, което принуждавало ищеца да спи през зимата с дрехи. Видно от установеното от фактическа страна, радиаторите са в коридора на ареста, но не са в спалните помещения. Самите спални помещения не са оборудвани с радиатори, съответно те се отопляват през друго помещение, през коридора. Не е изпълнено в цялост изискването за осигуряване на отопление в спалните помещения.

Относно мръсните одеяла и възглавници и липсата на спално бельо, съдът счита, че претенцията е частично доказана. ГД“ИН“ не доказва, че са предоставили спално бельо, въпреки, че са осигурили матрак, възглавница и одеяло. Не се доказва конкретните спални принадлежности да са предавани за химическо чистене или пране, при липса на пералня и сушилня в следствения арест и възможност за поддържане на хигиената на спалните принадлежности.

Доказана е липсата на климатична система и ефективната работа на вентилационната система. В ареста има изградена вентилационна система, но тя не работи постоянно, а се включва от надзирателите и работи около един час, след което се изключва за следващия час.

Не се доказва наличието на влага и мухъл в спалните помещения и наличието на хлебарки. Представени са доказателства от ответника за редовна дезинфекция,

дезинсекция и дератизация, извършвани от външен изпълнител по сключен договор.

Основателно е обаче твърдението за липса на санитарен възел в спалните помещения и достъп до течаща вода. Установява се, че арестантите ползват обща тоалетна и баня, намираща се на етажа в началото на коридора по определен график или при поискване. Те нямат непрекъснат достъп до санитарен възел, нито до течаща вода. Ползват тоалетната и банята по график и при поискване. През нощта нямат свободен достъп до тоалетна.

В ареста в [населено място] няма обособено място за престой на открито. Такъв престой се провежда не на открито, а в затворено помещение, с което няма начин да се изпълни необходимостта от излизане на арестантите на открито по един час на ден, на пряка слънчева светлина и чист въздух.

Съдът счита също за доказано от свидетелските показания и твърдението, че арестантите не са имали пряк достъп до телефон. Достъп до телефон се осигурявал по време на разходката /на каре/, като телефонният разговор се провеждал след като старшината набирал продиктувания от задържаното лице номер и подавал слушалката, която била прикрепена към стационарен телефон, до който лицата нямали достъп. Въпреки това обаче ищецът е имал възможност да провежда многократно телефонни разговори с близките си, за което са представени справки с набраните телефонни номера и закупени карти.

Гореизложените обстоятелства обуславят извод за нарушение на изискването за хуманно и неунизително отношение, изразяващо се в неосигуряване на благоприятни и здравословни санитарно-битови условия. В конкретния случай, именно тези нарушения и бездействия от страна на ответника са довели до твърдените неимуществени вреди, изразяващи се в страх, страдание, чувство за малоценност, дискомфорт, главоболие, липса на сън и апетит за храна, представляващи изтезание, нечовешко и жестоко отношение и унижение на човешкото достойнство.

По делото се установи по несъмнен начин, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, които са следствие от нарушаване на общата забрана на нечовешко и унизително отношение, както и в резултат на бездействия на администрацията на следствения арест по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС – такива, които уронват човешкото достойнство и пораждат чувство на страх и незащитеност. Законодателят приема, че бездействията, неизчерпателно предвидени в чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС, представляват нарушение на забраната за жестоко, нечовешко или унизително отношение, респ. уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Несъмнено, установените в случая незаконосъобразни бездействия на администрацията на следствения арест, кореспондират на понятието „нечовешко” и „унизително” отношение и не съответстват на целите на мерките за задържане на лица под стража. Така установените бездействия представлява третиране, способно да породи у ищеца емоционално и морално страдание, стрес и силно безпокойство за здравето и живота му. По изложените съображения съдът приема за доказано нарушение на чл.3, ал.2 от ЗИНЗС поради влошени условия на изтърпяване на наказанието за периода от 25.05.2020г. до 01.11.2021г г. Предвид презумпцията по чл.284, ал.5 ЗИНЗС съдът приема наличието на претърпени неимуществени вреди в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с условията

на изтърпяване на наказанието в нарушение на чл.3 от ЗИНЗС за доказани.

Размерът на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да бъде определен в съответствие с чл. 52 ЗЗД. Спазването на принципа на справедливостта като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди изисква размерът на обезщетението да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането. Следва да бъде съобразено и пилотното Решение на ЕСПЧ от 27.01.2015г. по делото "Н. и други срещу България", съгласно което паричната компенсация като форма на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, не трябва да бъде в неразумен размер в сравнение с присъжданията за справедливо обезщетение, определени от ЕСПЧ по силата на чл. 41 от Конвенцията в подобни случаи. Като насока в това отношение могат да служат принципите, изложени от ЕСПЧ в пилотното решение, а именно фундаменталният характер на правото на всяко лице да не бъде подлагано на нечовешко или унижително отношение, от една страна, а от друга времето, през което лишеният от свобода е бил поставен в условия на нечовешко и унижително отношение по смисъла на чл. 3 от ЕКПЧОС, като най-важният фактор за оценка на претърпените вреди.

При определяне на размера на обезщетението съдът намира, че следва да се съобрази с анализа на новите решения на ЕСПЧ по дела, касаещи оплаквания за лоши условия в местата за ЛС, според който обезщетение, присъдено от националния съд, което се равнява на 4 евро на ден или на 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства е адекватно и не поставя под съмнение ефективността на производството за обезщетяване на вредите от поставяне в лоши условия на задържане.

Едновременно с това в повечето случаи такова обезщетение би било достатъчно, за да обезщети вредите, произтичащи от нарушение на забраната за поставяне в лоши условия на задържане по смисъла на чл. 3 от Конвенцията. Стандартите на ЕСПЧ по приложението на чл. 3 от Конвенцията налагат да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условията, при които се изтърпява задържането или наказанието. В случая, претенцията е предявена именно при наличието на няколко различни оплаквания, което следва да бъде съобразено при определяне размера на обезщетението в смисъл, че пълният посочен размер на обезщетения в най-новите решения на ЕСПЧ е приложим към настоящия случай, доколкото той касае кумулативен ефект от различни оплаквания при изтърпяване на наказанието, какъвто настоящият случай е.

Предвид гореизложеното, при отчитане на периода, през който ищецът е бил поставен в условия, унижаващи човешкото достойнство в резултат на установеното нарушение, осъществено по време на пребиваването му в следствения арест – от 25.05.2020г. до 01.11.2021г., съдът приема, че исковата претенция следва да бъде уважена при определяне на справедливо обезщетение за претърпени неимуществени вреди в общ размер на 4000 лв., заедно със законната лихва, считано от 01. 11. 2021 г. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС, постановено по ТД № 3/2004 от ОСГК: „При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при

нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи – от момента на преустановяването им“. Преустановяването е на 01. 11. 2021 г., когато ищецът е преместен в Затвора [населено място].

В останалата част за сумата над 4000 лв. до общия размер на претендираните 170 000 лв., исковата претенция като неоснователна следва да се отхвърли.

Съгласно чл. 286, ал. 3 ЗИНЗС, когато искът се уважи изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, когато е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

С оглед изхода на делото и като взе предвид възражението за прекомерност, направено от ответника в законоустановения за това срок, на основание чл. 38, ал.2 вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата ГД“ИН“ следва да бъде осъдена да заплати на адв. И. адвокатско възнаграждение в размер на 203.00 лв., изчислено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 09 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно уважената част на иска, както и 10.00 лв. за платена държавна такса.

С оглед изхода на делото и съгласно разпоредбата на чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС в полза на ответника не се следва юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното Административен съд София – град, I - во отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на В. Г., роден на 13. 11. 1986 г., гражданин на Б. и Х. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 4000 лв. (четири хиляди лева), заедно със законната лихва, считано от 01.11.2021 г. до окончателното изплащане на присъденото обезщетение, за претърпени противоправни действия и бездействия на администрацията при следствения арест [населено място], изразяващи се в неосигуряване на адекватни санитарно-битови условия в периода от 25.05.2020г. до 01.11.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск, в частта за сумата над 4000 лв. до пълния му размер от 170 000 лв.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на В. Г., роден на 13. 11. 1986 г., гражданин на Б. и Х. сума в размер на 213.00 (двеста и тринадесет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред тричленен състав на Административен съд София - град в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

